

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λιγύπτου γρόσια διατμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 46ος

Ἀθῆναι, 31 Δεκεμβρίου 1938

Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 5

© ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΟ 1939 ©

ΤΟ ΓΑΤΑΚΙ ΤΗΣ ΑΝΝΟΥΛΑΣ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ γιαγιά καὶ ἡ Ἀννούλα εἶναι καθισμένες καθεμιὰ σὲ μιὰ ἀπὸ τίς δυὸ πολυθρόνες τίς βαλμέ-
νες ἀπὸ τὴν μιὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ τζακιοῦ. Μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα ἐπάνω στὰ γόνατά της ἡ γιαγιά ἀκούει ὑπο-
τακτικά, κι' ἡ Ἀννούλα ρητο-
ρεύει.

—Καταλαβαίνεις, γιαγιά, θὰ ᾤθελα γιὰ τὴν Πρωτοχρονιά ἓνα γατάκι κάτασπρο πού νὰ ἔχῃ μιὰ τρίχα τόση!

Καὶ ἡ Ἀννούλα ἀνοίγει διά-
πλατη μιὰ πιθαμή.

—Νά, τόση!

Ἡ γιαγιά κουνάει τὸ κεφάλι. Ἐχει πολλὰς ἀμφιβολίες ἂν βρί-
σκεται σ' ὅλο τὸν κόσμο γατά-
κι, καὶ τὸ πιδ γνήσιο γατάκι τῆς Ἀγκύρας ἀκόμη, πού νὰ ἔχῃ μιὰ γούνα σὰν κι' αὐτὴν πού φαντάζεται ἡ Ἀννούλα. Τέλος πάντων θὰ ἴδουμε! Στὴν ἀ-
νάγκη ἡ Ἀννούλα θὰ περιορί-
σῃ κάπως τίς ἀξιώσεις της σχε-
τικά μὲ τὸ πάχος τῆς γούνας τοῦ γατιοῦ, ἀλλὰ ἄσπρο μιὰ φορὰ θὰ εἶναι, ἂ ὅλα κι' ὅλα! Πρῶτα ἀπ' ὅλα γιατί θέλει νὰ τὸ βγάλῃ Χιονάτη! Ὅστερα ἡ Χιονάτη πρέπει νάχῃ καὶ γαλανὰ μάτια. Νά εἶναι ἐγγυημένη πῶς δὲν τῆς ἀρέσουν τὰ ποντίκια (δηλα-
δὴ πῶς) δὲν τῆς ἀρέσουν νὰ τὰ τρώῃ, πρῶτον γιατί ἡ Ἀννού-
λα δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸ ὑπο-
φέρῃ αὐτὸ τὸ πράγμα, καὶ ὕστε-
ρα γιατί τὸ σπίτι εἶναι καινούρ-
γιο καὶ δὲν ἔχει ποντίκια καὶ
πού νὰ τὰ βρίσκουν λοιπὸν γιὰ
νὰ ταΐζουν τὴ γάτα. Τέλος ἡ
Ἀννούλα θὰ προτιμοῦσε νὰ μὴν
εἶναι ἡ Χιονάτη ἀπὸ τίς γάτες

ἐκεῖνες πού γίνονται πολὺ μεγάλες.

—Γιατί, γιαγιά, καταλαβαίνεις...

Μὲ ἀκατάβλητη ὑπομονὴ ἡ γιαγιά
προσπαθεῖ ν' ἀκολουθήσῃ τοὺς συλ-

ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΚΙ' ΑΝΑΜΟΝΗ

Ἡ Μπεμπέκα:—Γιὰ νὰ ἴδῃ... ἦρθε
ὁ Ἀη-Βασίλης;

λογισμοὺς τῆς Ἀννούλας, κι' ἐκεί-
νους ἀκόμη πού θὰ ἦταν ὀλότελα ἀ-
κατανόητοι γιὰ ὅποιονδήποτε ἄλλον.
Αὐτὴ ἔμως τοὺς καταλαβαίνει πολὺ
καλὰ, τόσο πού στὸ τέλος λέει:

—Λοιπὸν, χρυσούλα μου, μιὰ καὶ
ἐπιθυμεῖς τόσο πολὺ ν' ἀποκτήσῃς
ἓνα ἄσπρο γατάκι, νὰ σοῦ ἀγοράσου-
με ἓνα, τὸ ἀξίζεις.

Ἄ, ὅσο γι' αὐτό, ἡ Ἀννούλα
δίχως ἄλλο ἀξίζει νὰ τῆς χαρί-
σουν τὸ γατάκι. Εἶναι ἡ καλύ-
τερη μαθήτρια. Οὔτε μιὰ φορὰ
δὲν πῆρε κάτω ἀπὸ «λίαν κα-
λῶς» καὶ οἱ ἐκθέσεις της εἶναι
πάντοτε ἀπὸ τίς πρῶτες. Στὸ
σπίτι εἶναι πρόθυμη κι' ὑπά-
κουη κι' εὐγενική κι' ἂν ἔχῃ
μερικὰ ἐλαττώματα—ἔ, καὶ ποῖος
δὲν ἔχει—βάζει τὰ δυνατά της
νὰ τὰ διορθώσῃ. Γιὰ ὅλους αὐ-
τοὺς τοὺς λόγους ἡ γιαγιά μὲ
δλη της τὴν εὐχαρίστηση δέ-
χθηκε νὰ κἀνῃ δῶρο τῆς Ἀν-
νούλας τὸ ἄσπρο γατάκι πού τό-
σο ἐπιθυμεῖ, καὶ ὁ μπαμπᾶς,
γιὰ τὸ χατήρι τῆς κορούλας του
προθυμοποιήθηκε νὰ βγῇ μαζί
της γιὰ νὰ ψάξουν νὰ βροῦν τὴ
Χιονάτη.

Ἔτσι, πιασμένοι χέρι μὲ χέρι
ξεκίνησαν εἰς τοὺς κι' ἀρχί-
σαν νὰ γυρίζουν ὅλα τὰ μαγαζιά
ὅπου πουλοῦσαν ζῶα πολυτε-
λείας. Ἡ Ἀννούλα τὰ ἐξετάζει
ὅλα παρατηρητικά· τοῦτο τὸ
γατάκι εἶναι ἄσπρο, μὰ ἡ τρίχα
του εἶναι κοντὴ σὰν λαγοῦ κι'
οὔτε θὰ μεγαλώσῃ ποτέ της. Τὸ
ἄλλο γατάκι ἔχει ἓνα χρῶμα
κάπως ἀκαθόριστο· κρῖμα γιατί
ἡ γούνα του εἶναι τόσο παχιά
κι' ἀφράτη.

Φαντάζομαι πῶς σὰν με-
γαλώσῃ θὰ γίνῃ μιὰ ὠραία στα-
χτιά γάτα, λέει ὁ μπαμπᾶς, πού
ἔχει ἀρχίσει κάπως νὰ κουράζε-
ται ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἄσκοπα
τρεχάματα.

Μὰ ἡ Ἀννούλα θέλει ἓνα γα-
τάκι κάτασπρο καὶ θὰ πάρῃ ἓνα

γατάκι κατάσπρω. Όπως κράτησε αυτή την υπόσχεσή της και ήταν καλή μαθήτρια, έτσι θέλει να της κρατήσει κι' ο μπαμπάς την υπόσχεσή του και να της πάρει μια αληθινή Χιονάτη. Έτσι ο μπαμπάς δεν επιμένει για το σταχτόασπρο γατάκι, αλλά προτείνει στην Άννούλα ένα μικρό διάλειμμα: να πάνε να καθήσουν σ' ένα ζαχαροπλαστείο για να ξεκουραστούν λίγη ώρα. Η Άννούλα δεν έχει καμμία αντίρρηση. Απεναντίας μάλιστα.

Τώρα καθισμένοι κι' οι δύο τους σ' ένα τραπέζι του πεζοδρομίου, γιατί το απόγευμα είναι γλυκό κι' είναι κι' οι δύο τους ζεστά ντυμένοι, τρώνε το γλυκό τους. Τα φώτα είναι όλα αναμμένα. Ο κόσμος περνάει με τα χέρια γεμάτα ψώνια κι' ο μπαμπάς διηγείται κάτι άστειες ιστορίες που κάνουν την Άννούλα να γελάει με την καρδιά της. Τί ευχαριστημένη που είναι η Άννούλα που βρίσκεται μαζί με τον μπαμπά. Και τί γούστο που θα κάνουν το βράδυ, σάν θα λένε στη μαμά και στη γιαγιά τα τρεχάματά τους ώσπου να βρουν την Χιονάτη. Γιατί θα τη βρουν τη Χιονάτη, γι' αυτό δεν χωρεί συζήτηση. Τώρα που ξεκουράστηκαν ο μπαμπάς δηλώνει πως δεν θα γυρίσουν απόψε σπίτι αν δεν φέρουν μαζί τους και τη Χιονάτη.

Τώρα άμέσως θα ξεκινήσουν να πάν να την βρουν. Ο μπαμπάς φωνάζει το γκαρσόνι να πληρώσει.

— Νιάου!

Ποιος έκανε νιάου πίσω από την πλάτη της Άννούλας; Όχι βέβαια το κοριτσάκι εκείνο που στέκεται δίπλα της και την κοιτάζει με κάτι μάτια γεμάτα παράπονο.

— Νιάου!

Η φωνή αυτή βγήκε από τα χέρια της μικρούλας και εκείνο που νιαούρισε είναι ένα αξιοθρήνητο γατάκι, σταχτί με μαύρες ραβδώσεις, όπως όλα τα κοινά γατιά της γειτονιάς, και τόσο μικρό, που καλά-καλά ούτε τα μάτια του δεν είναι ανοιγμένα.

— Αγοράστε μου το γατάκι, λέει η μικρούλα που το κρατάει, με φωνή βραχνή. Αγοράστε το, δεν είναι άκριβό. Δείτε το τί όμορφο που είναι. Η Άννούλα νιώθει ένα πράγμα να της σφίγγει την καρδιά, βλέποντας το δυστυχισμένο αυτό γατάκι που νιαουρίζει από το κρύο κι' απ' την πείνα.

— Θα πουντιάσει μ' αυτό το κρύο που το βγάζεις έξω, λέει στη μικρή.

— Αφού είναι για πούλημα, πρέπει να το δείξω, απαντάει με άκατα-

μάχητη λογική το φτωχό κορίτσι. Κι' έπειτα, πως να φοβηθώ το κρύο για το γατί της, αφού δεν το φοβάται για τον εαυτό της. Πάνω από την τσίτινη ποδιά της φοράει ένα ψιλό τριμμένο παλτοδάκι και τα γυμνά της πόδια είναι μελανιασμένα απ' το κρύο.

— Αγοράστε το! και με τα λόγια αυτά δοκιμάζει να βάλει το γατάκι στα χέρια της Άννούλας.

Ο μπαμπάς, που αναλογίζεται, τι κολοσσιαία διαφορά έχει το γατάκι αυτό από την άσπρη γάτα που δνειρεύεται να πάρει ή κόρη του, μπαίνει στη μέση:

— Πάρε το γατί σου και στάσου να σου δώσω κάτι, λέει στη μικρή.

Μα η Άννούλα παίρνει μια ξαφνική απόφαση:

— Θα το αγοράσω, μπαμπά!

Και βγάζει από την τσάντα της όλα τα χρήματα που της είχε δώσει η

γιαγιά για να αγοράσουν το ωραιότερο άσπρο γατάκι της Αγκύρας. Η απόγνωση που έδειχναν οι φωνές του γατιού κι' εκείνη που ήταν ζωγραφισμένη στα μάτια της μικρής την συγκίνησαν ως το βάθος της καρδούλας της.

— Καταλαβαίνεις, μπαμπά, εξηγεί καθώς γύριζαν σπίτι, τα όρατα γατάκια που πουλούν στα μαγαζιά, θα βρουν πάντα κάποιον που θα το αγοράσει, ενώ τουτό δω το καϊμένο...

Ο μπαμπάς κατάλαβε πολύ καλά το ίδιο κι' η μαμά και η γιαγιά. Κι' αν μιά μέρα συναντήσετε μιά γάτα σταχτόμαυρη, που να χαιρείται όλες τις περιποιήσεις και τα χάδια που ταιριάζουν σε μιά χαιδεμένη γάτα άρχοντικού σπιτιού, μην απορήσετε αν τη γραμμένο στο λαιμό της το όνομα: «Χιονάτη». Θα είναι η γάτα της Άννούλας.

(Claude Sylvain)

Γ. Τ.

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Άστείο θέαμα, μα την αλήθεια, να βλέπει κανείς τον γέρο απόμαχο να κρατάει στα χέρια του με προσοχή το άχρηστο φλυτζάνι σάν να ήταν υπηρέτης καφενείου. Μπρος στην πόρτα της φυλακής στάθηκε.

— Έδω πηγαίνομε, πατέρα; ρώτησε η Μάρω με κάποια ταραχή.

— Μη φοβάσαι. Χτές το βράδυ έπιασα το χωράφι... Ένα κλέφτη...

— Καλά τούκανες, πατέρα, είναι πολύ κακό πράγμα ή κλεψιά.

— Ναι, μα ξέρεις, ο κλέφτης δεν είναι μεγαλύτερος από σένα. Ω, Θέ μου, όχι, σχεδόν όχι μεγαλύτερος από σένα. Και γι' αυτό τον λυπάμαι πολύ που τον φυλάκισα, γιατί δεν είναι ευχάριστο πράγμα ή φυλακή και μάλιστα την νύχτα.

— Ω, το πιστεύω. Εγώ θα πέθαινα απ' τον φόβο μου, αν με φυλάκιζαν. Ίσως να είναι και ποντικοί μες στην φυλακή. Τον καϊμένο τον κλέφτη, πόσο θα κρυώνει.

— Αυτό το συλλογίστηκα κι' εγώ και χτές αφού δειπνήσαμε, του πήγα ένα σκέπασμα και τον τύλιξα μέσα. Κοιμόταν κι' ούτε το πήρε είδηση. Ναι, το βλέπω, θέλεις να με φιλήσεις για τον κόπο μου, δεν λέω όχι, μα στάσου ν' ακουμπήσω χάμω το κουπάκι με το γάλα...

Με το σκέπασμα που του πήγα δεν θα κρύωνε την νύχτα, μα θα πεινάει γιατί ξεριζώνει δαυτιά για να φάει.

— Ω, τόν καϊμένο! Δαυτιά! Α-

κοὺς εκεί δαυτιά! Πόσο θα πεινούσε!

— Όστε καταλαβαίνεις, θα το κάνω μεγάλο καλό το γάλα τούτο και το κομμάτι το ψωμί. Μόνο που δεν το είπα στη γιαγιά σου, γιατί ποιος ξέρει τί θα βάζει ο νους της. Νάτον ο κλέφτης, κοιμάται ακόμη.

Ο κύρ-Πέτρος είχε ανοίξει την πόρτα της φυλακής και το φως του ήλιου έπεφτε επάνω σ' ένα μικρό, αδύνατο και μελαχρινό χεράκι που έβγαίνει από μέσα από το σκέπασμα. Ο αγαθός αγροφύλακας βλέποντας το μικρό αυτό χεράκι ένοιωσε τη λύπη του να γίνεται ακόμη μεγαλύτερη. Φαίνόταν αρκετά άθωο και αρκετά αξιολύπητο το χεράκι εκείνο το κακόμοιρο. Στάθηκε κι' έδωσε το κουπάκι με το γάλα στην Έμορφία και της είπε:

— Πάρε το... σὺ νὰ τὸ δώσης. Έμένα ίσως νὰ με φοβηθώ, γιατί εγώ την έπιασα, ενώ το δικό σου το γλυκό το προσωπάκι, κανέννας δεν μπορεί να το φοβηθώ. Έμπα τώρα σὺ κι' εγώ θα έρθω ύστερα νὰ την ἀνακρίνω. Μὰ πρέπει πρώτα νὰ φάει γιὰ νὰ δυναμώσει. Έμπα μέσα και μὴ σὲ μέλλῃ-εγὼ θὰ στέκομαι πίσω ἀπ' τὴν πόρτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Όπου η κυρά-Μαρία λύνει το ζήτημα με την δική της μέθοδο

Η μικρούλα Έμορφία κατέβηκε με χτυποκάρδι ένα σκαλοπάτι, δυό σκαλοπάτια, γιατί η φυλακή ήταν

λίγο χαμηλότερα από τον δρόμο και βρέθηκε στο ίδιο επίπεδο με την φυλακισμένη. Κι' αυτή η ίδια δεν γνώριζε αν ήταν ευχαριστημένη ή στενοχωρημένη για το, τι έκανε. Ναί μὲν λυπόταν τη μικρή κλέφτρα που δεν είχε τί να φάει, μα την φοβόταν κιόλας. Γιατί της είχαν διηγηθεί τόσες φοβερές ιστορίες για τους Ατσιγγάνους που κλέβουν στα χωριά κι' αρπάζουν τα μικρά παιδιά. Η έλεεινή κατάσταση της φυλακής έκανε ακόμη μεγαλύτερη την ταραχή της, γιατί ποτέ άλλοτε δεν είχε ξαναμπει εκεί μέσα. Κοίταζε λοιπόν γύρω της με περιέργεια και ταραχή. Η φυλακή ήταν έλεεινή, κρύα, ακάθαρτη και από τις τέσσερις γωνίες της κρέμονταν ένα πλήθος πελώριες άράχνες. Ποντικοί δεν φαίνονταν, μα δίχως άλλο θα έβγαιναν τη νύχτα που η φυλακή ήταν σκοτεινή πίσσα.

Η Έμορφία, νιώθοντας ανατριχίλα σ' όλο της το κορμί, έρριξε τη ματιά της στο φτωχικό κρεβάτι όπου κοιμόταν η φυλακισμένη. Δεν φαίνονταν παρά μόνον το χέρι της, σάν να είχαν φάει οι ποντικοί το υπόλοιπο σώμα της. Μά όχι, η μικρή Τσιγγάνα κουνήθηκε, έσπρωξε το σκέπασμά της και φάνηκε το κεφάλι της κι' ο ώμος της.

Τότε η Έμορφία πήρε θάρρος και πλησίασε το κρεβάτι. Έκανε μικρά μικρά βηματάκια προσέχοντας μή χύσει το γάλα, γιατί ο κύρ Πέτρος είχε γεμίσει το φλυτζάνι έξιχειλο. Μαζί με την Έμορφία είχε μπη μέσα στη φυλακή και μιά αχτίδα ήλιου που έπεφτε επάνω στο φιλάνθρωπο κοριτσάκι σάν αναλυτό χρυσάφι και τα φουντωτά ξυθιά μαλλιά που ήταν γύρω απ' το μέτωπό της έφεγγαν σάν φωτιστέφανος.

Η φυλακισμένη ίσως νὰ ένοιωσε τη γλυκειά ματιά της Μορφούλας προσηλωμένη επάνω της, γιατί τέντωσε τα χέρια της, μισάνοιξε τα μάτια της και ανακάθισε στον άγκωνα της. Και στην αρχή έδειξε πως τρόμαξε και έτοιμάστηκε να πηδήσει, απ' το κρεβάτι, μα μόλις είδε τη γλυκειά ματιά της Έμορφίας ήσυχασε χωρίς κι' αυτή νὰ ξέρη το γιατί.

Η Έμορφία χαμογέλασε στη γυφτοπούλα, μα σάν την είδε τόσο αδύνατη και καχεκτική και κουρελνυμένη την λυπήθηκε και τα μάτια της βούρκωσαν.

— Έλα πιές το, της είπε, πιές το. Είναι γάλα από εκείνο που πίνω κι' εγώ και θα σου κάνει καλό.

Τα άσπρα και μυτερά δοντάκια της πεινασμένης γυφτοπούλας, άστρα-

ψαν σάν δόντια μικρού λύκου, και χωρίς καν να προσέξει το κουπάκι που της πρότεινε η Έμορφία, άρπαξε με τα δύο της χέρια την ξανθή πλεξίδα της Μορφούλας και την έσφιξε στα χείλη της με αγάπη.

— Πιέ και λίγο γάλα νὰ μὴν κομπιάσης με το ψωμί, είπε η Έμορφία, είναι ωραίο το ψωμί αυτό, το ζυμώνουμε στο σπίτι. Μὰ πείνα που την είχες! Τώρα είσαι καλό τερα, δεν είν' έτσι;

Μα η γυφτοπούλα δεν άπαντούσε.

Κι' όταν έφαγε και χόρτασε και δεν άπόμεινε πια ούτε σταγόνα από το γάλα, ούτε ψίχουλο απ' το ψωμί, άρπαξε με τα δύο της χέρια την ξανθή πλεξίδα της Μορφούλας και την έσφιξε στα χείλη της με αγάπη.

Η Έμορφία ήταν ένα κοριτσάκι πολύ καθαρό κι' ευγενικό: τα δυό αυτά προτερήματα είναι καλά και άγια, μα συχνά τυχαίνει ένα προτέρημα νὰ κρύβη ένα ελάττωμα.

(Ακολουθεί)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΚΑΛΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

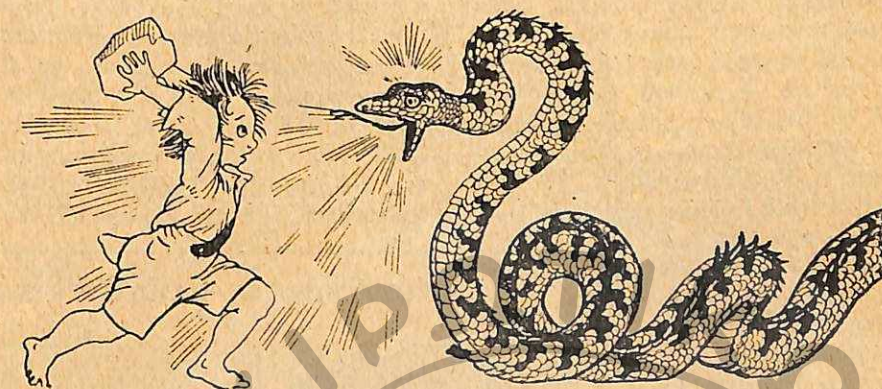
ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

5

Το βουνό ήταν πολύ μακρότερο απ' όσο φαινόταν. Ο Γιαννάκης ένόμιζε πως θα έφτανε σε μισή ώρα, αλλά βραδυάστηκε κι' ακόμα νὰ φτάσει στα ριζοβούνια.

Καθώς πήγαινε, είδε ένα Κόρακα πιασμένο σε μιά παγίδα που του είχε στήσει ένα κακό παιδί. Του κάκου το κακόμοιρο το πουλί πολεμούσε νὰ έλευθερώσει το πόδι του από τη θηλιά που το έσφιγγε: δεν το κατάφερε και υπέφερε πολύ. Ο Γιαννάκης τον λυπήθηκε, έκοψε με το σουγιά του το σχοινί, κι' ο Κόρακας έλευθερώθηκε. «Σ' ευχαριστώ πολύ, καλέ μου Γιαννάκη, του είπε πετώντας ψηλά. Θα σου το ανταποδώσω!»

Ο Γιαννάκης άπόρρησε πολύ που άκουσε έναν Κόρακα νὰ μιλά άν-

θρωπινά. Όσοσο εξακολούθησε τον ατέλειωτο δρόμο του. Πάσα πέσα είδε ένα μεγάλο Βάτραχο, που ένα πελώριο Φίδι έτοιμαζόταν νὰ τον καταπιή. Ο κακόμοιρος έτρεμε και τρέσωνε, μα δεν μπορούσε νὰ φύγει γιατί ο φόβος τον είχε παραλύσει. Ο Γιαννάκης δεν χάνει καιρό, σηκώνει μιά μεγάλη πέτρα και τη ρίχνει με δύναμη μέσ' στο στόμα του Φιδιού. Η πέτρα κάθισε στο λαιμό του Φιδιού και το έπνιξε. Έτσι ο Βάτραχος έγλύτωσε. «Σ' ευχαριστώ πολύ, καλέ μου Γιαννάκη, είπε φεύγοντας. Θα σου το ανταποδώσω».

Με λιγώτερη άπορία ο Γιαννάκης άκουσε το Βάτραχο νὰ μιλή άνθρωπινά, αφού είχε άκούσει προτύτερα και τον Κόρακα. Κι' εξακολούθησε τον ατέλειωτο δρόμο του. Μά νά, παρακάτω βλέπει κι' ένα ωραίο Πετεινό, που τον κυνηγούσε νὰ τον φάει μιά Άλεπού. Τον λυπήθηκε ο Γιαννάκης, στάθηκε μπροστά, ο Πετεινός κούφτηκε από πίσω του, η Άλεπού τον έχασε και ο κακόμοιρος γλύτωσε. «Έυχαριστώ πολύ, καλέ μου Γιαννάκη, είπε θα σου το ανταποδώσω!» Κι' έφυγε, φουντώνοντας με καμάρι τα μακροά και πολύχρωμα φτερά του.

Ο Γιαννάκης εκάθησε πάνω σε κάτι πυκνά χόρτα για νὰ ξεκουρασθή, έφαγε ένα κομμάτι απ' το ψωμί του, κι' έπειτα πάλι ξεκίνησε. «Τί παράξενοι αυτοί οί τόποι συλλογίζόταν. Ποτέ μου δεν είδα τέτοια δέντρα, χαμόδεντρα και χόρτα. Κι' όλα τα ζώα μιλούν άνθρωπινά και — το περεργότερο—ξέρουν τόνονά μου!»

Άξαφνα βρέθηκε μπροστά σ' ένα μεγάλο, μακρύ και πλατύ ποτάμι,

που έβλεπε από παντού τα ριζιμιά του βουνού. Λές κι' είχε ξεφυτρώσει εκείνη την ώρα, γιατί ο Γιαννάκης δεν το είχε ιδεί καθόλου πρωιύτερα, ενώ, έτσι μεγάλο που ήταν έπρεπε να φαίνεται από μίλλια μακριά. Και τώρα; πώς θα το περνούσε για νάνεβη στο βουνό;

(Ακολουθεί)

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΗ·ΒΑΣΙΛΗΣ

Αγαπητοί μου,

ΧΘΕΣ ήρθε να μου κάμη βί-
ζιτα έν' αγαπητό μου κορι-
τσάκι, και καθώς τὸ έπιασα
νά τὸ φιλήσω, έννοιωσα
στήν τσέπη τοῦ έπανωφοριου του κά-
τι σκληρό.

— Τί έχεις εκεί; τὴ ρώτησα.

— Ένα κουκλάκι!

— Νά τὸ ἴδω...

Ἡ μικρούλα τὸ έβγαλε και μου τὸ
έδειξε.

— Α! ὁ Ἀη·Βασίλης!

— Μάλιστα.

— Τί ὥρατος πού είναι!

— Ἀλήθεια...

Ὁ μικροσκοπικός Ἀη·Βασίλης ἦ-
ταν χαριτωμένος. Μὲ τὴν ἄσπρη του
γενειάδα, μὲ τάχατά του μάτια, γε-
μάτα ἀγάπη, μὲ τὴν κόκκινη κου-
κούλα του, μὲ τὸ ἐπίσης κόκκινο μα-
κρὸ και γουνωτὸ ἀπὸ μέσα ἀντερί-
του, μὲ τίς γκέτες του και τὰ χον-
τρά του υποδήματα, κρατοῦσε στὸν
ὦμο ἕνα σταχτί σακκούλι φουσκωτό,
και στὸ χέρι μερικά παιχνίδια. Τὸν
έστησα μπροστά μου στὸ τραπέζι και

τοῦς. Κρατήστε τον. Είναι τὸ δῶρο μου
Και τοῦ χρόνου!

Ἡ μικρούλα ἔφυγε κι' ὁ μικρο-
σκοπικός Ἀη·Βασίλης ἔμεινε πάνω
στὸ τραπέζι μου. Ἐξακολούθησα νά
τὸν κοιτάζω και νά τὸν φαντάζομαι
στήν περιουσία του. Ὅταν ἤμουν μι-
κρός, στὸ δικό μου σπίτι, ἐπειδὴ ἦταν
ψηλὸ, ἔβαζε σκάλα ἀπ' τὸ δρόμο ὡς τὸ
παράθυρο τῆς κἀμαράς μου κι' ἀνέβαι-
νε. Σὰς διηγῆθηκα κι' ἄλλοτε τὴν ἱστο-
ρία. Ἡ μητέρα μου ἔτρεχε στὸ παρά-
θυρο, τὸ ἀνοίγε μιά στιγμὴ, ἔπαιρνε τὰ
δῶρα και μου τὰ ἔφερνε:

— Νά, τί σοῦ ἔφερε ὁ Ἀη·Βα-
σίλης!... Τοῦ εἶπα πὼς ἤσουν καλὸ
παιδί και γι' αὐτό...

Ποτὲ δὲν πρόφτασα νά ἴδω κι' ἐγὼ
τὸν Ἀη·Βασίλη. Ὡς πού νά κατα-
λάθω πὼς ἦρθε, νά κουνηθῶ, νάνα-
σηκωθῶ, ἐκεῖνος εἶχε φύγει νά στή-
σῃ τὴ σκάλα του ἀλλοῦ. Μιά φορά
μόνο μου φάνηκε πὼς εἶδα τὴν ἄ-
κρη τῆς κόκκινης κουκούλας του, μὰ
μπορεῖ νάταν και κάτι κόκκινες καλ-
τοίτσες πού, ὅταν σηκώθηκα, τίς εἶ-
δα κρεμασμένες στήν ἀντικρινὴ τα-
ράτσα... Ὅυτε τὴ φωνὴ του ἀκουσα
ποτέ. Μόνο τὴ μητέρα μου πού τοῦ
ἔλεγε: «Μάλιστα, Ἀη·Βασίλη, ἦταν
καλὸ παιδί...» Α, σὰς εὐχαριστῶ! Κι'

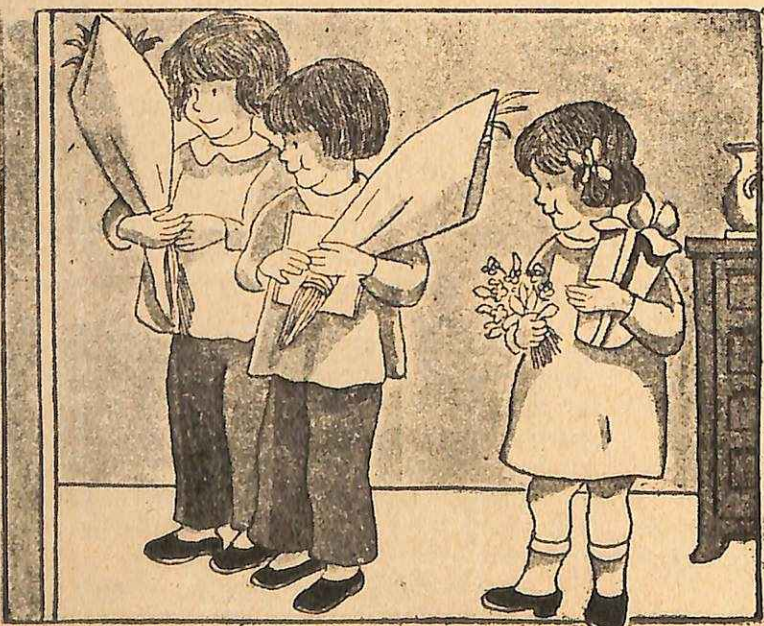
ὅμως ἤμουν τόσο βέβαιος πὼς τὰ ὥραϊα
ἐκεῖνα παιχνίδια μου τὰ ἔφερνε ὁ ἴδιος
ὁ Ἀη·Βασίλης, ἀνεβαίνοντας ὡς τὸ
παράθυρό μου μὲ τὴ σκάλα του!

Μεγαλώνοντας, ἄρχισα νὰ δυσπι-
στῶ και νὰ υποπτεύομαι. Ἐπιτέλους
ἔμαθα πὼς ἡ μητέρα μου μοῦ ἔπαιζε
μιά κωμωδία. Καὶ τὴ βοήθοῦσα νά
τὴν παίξῃ στὰ μικρά μου ἀδελφικα...
Ἐ, ἐγὼ ἤμουν πιά μεγάλος, τὰ ἤξε-
ρα ὅλα, δὲν πίστευα παραμύθια. Τὰ
παιχνίδια, πού μοῦ ἔφερνε τάχα ὁ
Ἀη·Βασίλης, τάγοράζε ἀποβραδὺς ὁ
πατέρας μου ἀπὸ τὰ μαγαζιά. Ἐνα
μόνο δὲν ἤξερα ἀκόμα: πὼς τὰ πα-
ραμύθια εἶναι καμμιά φορά πιὸ ἀλη-
θινὰ κι' ἀπὸ τὴν ἀλήθεια. Αὐτὸ τὸ
ἔμαθα ἀργότερα, ὅμα μεγάλωσα κα-
λά. Τώρα πάλι εἶμαι βέβαιος πὼς ὁ
Ἀη·Βασίλης ὑπάρχει, — μὰ πὼς δὲν
ὑπάρχει, ἀφοῦ τὸν βλέπω πραγματι-
κό, ζωντανὸ πάνω στὸ τραπέζι μου;
νά τοῦς!... — πὼς αὐτὸς μοῦ ἔφερνε
τὰ παιχνίδια μου ὅταν ἤμουν μικρός,
και πὼς αὐτὸς τὰ φέρνει ἀκόμα στὰ
παιδιά πού τὸ πιστεύουν. Γιατί ὁ
Ἀη·Βασίλης, παιδιά μου ὁ ἀγαθὸς
γερούλης μὲ τὴν ἄσπρη γενειάδα και
τὸ γεμάτο του σακκούλι, εἶν' ἕνα
σὺ μ β ο λ ο. Καὶ τὰ σύμβολα εἶναι
πιὸ ἀληθινὰ ἀπ' τὴν ἀλήθεια. Μ' αὐτὰ
ζοῦμε, αὐτὰ μὰς κάνουν ὥραϊα τὴ
ζωή, κι' ἂν ἔλειπαν, ἡ ζωὴ μας θά-
ταν πεζή, ἀνούσια κι' ἄχαρη.

Εἶναι πράγματα πού τάποκτοῦμε μὲ
τὴ θέλησή μας, τὴν ἐπιμονή μας, τὴν
ἐργασία μας, τὸν κόπο μας, τὸν ἰδρωτὰ

μας. Μὰ εἶναι κι' ἄλλα
πολλά πού μὰς ἔρχον-
ται μόνα τους, ἀθέλητά
μας και σχεδὸν ἀπρο-
σδόκητα, σὰ νὰ μὰς τὰ
στέλνῃ μιά μυστηριώ-
δης δύναμις ἔξω ἀπὸ
μὰς, πού θέλει νά ἐκ-
νοποιήσῃ και τὸν ἀνέκ-
φραστο ἀκόμα πόθε
μας. Ἡ μεγάλη, ἡ μυ-
στηριώδης αὐτὴ δύνα-
μις ὑπάρχει. Καὶ σύμ-
βολό της εἶναι ὁ Ἀη·
Βασίλης. Γι' αὐτὸ ὑπάρ-
χει κι' αὐτός, πιὸ ἀλη-
θινὸς ἀπὸ τὰ παραμύ-
θια, ἔτσι ὅπως τὸν βλέ-
πω τώρα μπροστά μου.
Και σήμερα, πού πρέ-
πει νὰ σὰς εὐχηθῶ κι'
ἐγὼ γιὰ τὸ Νέο Χρόνο,
σὰς εὐχομαι νὰ σὰς φέ-
ρῃ ὁ Ἀη·Βασίλης —
ναί, ὁ Ἀη·Βασίλης ἀπὸ
τὴν Καισαρεία — νὰ σὰς
φέρῃ, ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε.
Ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΓΙΟΡΤΙΝΕΣ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ

— Χρόνια πολλά!... Νὰ μὰς ζήσῃ ὁ Βασιλάκης!... Κι' εὐ-
τυχισμένος ὁ Νέος Χρόνος!...

— Τί ὥρατος πού
εἶναι! Ξανάπα.

— Μὰ τόσο πολὺ σὰς
ἀρέσει; ἔκαμε ἡ μι-
κρούλα. Τότε νὰ σὰς
τὸν χαρίσω! Τὸν θέ-
λετε; Σὰς τὸν ἀφήνω.

— Καὶ σύ; νὰ μὴν
ἔχῃς Ἀη·Βασίλη;

— Ὁ, παίρνω ἄλλον!
Ὁ κόσμος εἶναι γεμά-

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Σὲ λυπόμαστε! Πολὺ σὲ λυ-
πόμαστε! τόσο νέο τὸ κακόμοιρο!
Καλύτερα θὰ εἶναι νὰ μὴν ξανακά-
νουμε πιά κουβέντα γιὰ τὰ χρήματα
μού φαίνεται.

— Φυσικά δὲν θέλετε νὰ κάνετε
πιὰ κουβέντα. Μοῦ τὰ κλέψατε.

— Τί νὰ γίνῃ; Ἄν αὐτὸ σοῦ κά-
νῃ εὐχαρίστηση, ἄς ποῦμε και πὼς
τὰ κλέψαμε. Καὶ τώρα ἄς ἐρθοῦμε
στὸ ἄλλο ζήτημα: Κι' ἂν ἀκόμη
παραδεχτοῦμε πὼς θὰ μπορούσαμε νὰ
σὲ πᾶμε πίσω, πρᾶγμα πού δὲν μπο-
ροῦμε, δὲν εἶσαι σὺ σὲ κατὰσταση
νὰ γυρίσης στὸ σπίτι σου, κι' ὅσο
γιὰ μὰς, ἐμεῖς ὅ,τι ἤρθαμε στὸν
Πάγκο κι' ἂν ἤρθαμε τὸ κάναμε
γιὰ νὰ βγάλουμε τὸ ψωμί μας. Ἐμεῖς
δὲν βλέποῦμε στὰ μάτια μας ὅυτε τὰ
μισὰ ἀπὸ ἑκατὸ δολλάρια μέσα σ'
ἕνα μὴν, κι' ὅσο γιὰ χαρτζηλίκι,
ὅυτε λόγος νὰ γίνεταί, κι' ἂν ἔχουμε
τύχη δὲν θὰ βροῦμε σὲ στεριά πρὶν
ἀπὸ τὰ μισὰ τοῦ Σεπτέμβρη.

— Μὰ τώρα βρισκόμαστε ἀκόμα
στὸν Μάϊο κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ κά-
θομαι ἐδῶ και νὰ μὴν κάνω τίποτε,
μόνο και μόνο γιατί ἐσεῖς θέλετε νὰ
ψαρέψετε. Δὲν μ π ο ρ ῶ, σὰς
λέω.

— Σωστὸ και δίκιο. Δίκιο και
σωστὸ. Κανέναν δὲν σοῦ λείει νὰ κά-
θεσαι και νὰ μὴν κάνῃς τίποτε. Εἶ-
ναι ἕνα σωρὸ πράγματα π ο ρ ῶ μ π ο ρ
εἶς νὰ κάνῃς ἐσὺ ἀντὶ γιὰ τὸν
Ὅττο πού μὰς τὸν ἔρπαξε ἡ θάλασσα
και πνίγηκε. Φκντάζομαι πὼς γλύστη-
σε. Ὅπως κι' ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, μιά
φορά πίσω δὲν γύρισε γιὰ νὰ μὰς πῇ
πὼς τὰ κατάφερε. Ἐ σὺ ὅμως γύρι-
σες πίσω ἀπὸ κεὶ πού ἔπεσες κι' αὐτὸ
ἦταν θαῦμα ἀληθινὸ, πρέπει νὰ τὸ πα-
ραδεχτῇς. Ὑποφιάζομαι ὅμως πὼς
δὲν θὰ ξέρῃς και πολλὰ πράγματα.
Ἐτσι δὲν εἶναι;

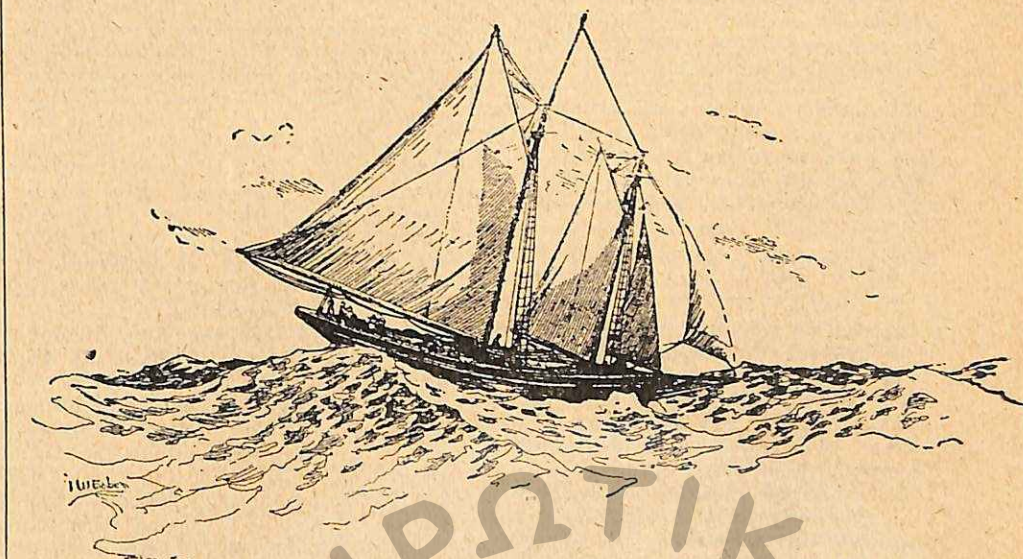
— Ἐέρω νὰ σὰς πληρώσω και σὰς
κι' ὅλο τὸ πλήρωμα ὅταν θὰ βροῦμε
στὴ στεριά, εἶπε ὁ Χάρβεϋ μ' ἕνα
πονηρὸ χαμόγελο μουρμουρίζοντας
ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δόντια του κάτι ἀό-
ριστες ἀπειλὲς σχετικὲς μὲ «πειρα-
τεία», πού ἀκούγοντάς τις ὁ Τρούπ
σχεδὸν χαμογέλασε, δίχως νὰ χαμο-
γελάσῃ κιόλας ἐντελῶς.

— Ἀ ἔχασα, μόνο νὰ μιλάς δὲν
εἶναι ἀνάγκη. Αὐτὸ τὸ ἔχασα. Δὲν
χρειάζεται νὰ μιλάς περισσότερο ἀπ'
ὅ,τι σοῦ κάνει κέφι ὅσο βρίσκεσαι ἐ-
πάνω στὸ καράβι. Νᾶχῃς τὰ μάτια
σου ἀνοιχτά, νὰ βοηθᾷς τὸν Ντάν νὰ

κάνῃ ὅ,τι τοῦ λένε και θὰ σοῦ δίνω
τὸ μῆνα — δὲν τ' ἀξίζεις, μὰ ἐγὼ θὰ
στὰ δίνω — δεκάμιου δολλάρια τὸ μῆ-
να, δηλαδή ὡς πού νὰ γυρίσουμε πί-
σω θὰ πάρῃς τριανταπέντε δολλάρια.
Δὲ θὰ σὲ βλάψῃ νὰ κάνῃς λίγη δου-
λειά. Ἰσα ἴσα πού θὰ ξεκαθαρίσῃ τὸ
μυαλό σου και ὕστερα μὰς λές ὅ,τι
θέλῃς γιὰ τὸ μπαμπά σου και γιὰ τὴ
καμὰ σου και γιὰ τὰ πλούτη σας.

— Ἡ καμὰ μου βρίσκεται στὸ βα-
πόρι, εἶπε ὁ Χάρβεϋ και τὰ μάτια
του γέμισαν δάκρυα. Πηγαίνετέ με
στὴ Νέα Ὑόρκη.

— Τὴν κακομοῖρα, τὴν κακομοῖ-
ρα! Ἀς εἶναι, ὅταν σὲ ξαναβρῇ θὰ τὰ
ξεχάσῃ ὅλα. Εἴμαστε ὀχτὼ ἄνθρωποι

Ἡ γολέντα: «Εἰδὼ εἴμαστε»

ἐπάνω στὸ «Εἰδὼ εἴμαστε» και ἂν
γυρίζαμε τώρα πίσω — κι' εἶναι καμ-
μιὰ χιλιάδα μίλλια δρόμος — θὰ χά-
ναμε ὅλο μας τὸ ψάρεμα. Κι' ἂν ἀ-
κόμη ἐγὼ ἔλεγα νὰ γυρίζαμε, δὲν θὰ
μὲ ἀφῆναν οἱ ἄνθρωποι μου.

— Μὰ θὰ τὰ κανόνιζε ὅλα ὁ πα-
τέρας μου.

— Θὰ ἔκανε ὅ,τι μπορούσε. Δὲν
σοῦ λέω πὼς δὲν θὰ ἔκανε ὅ,τι μπο-
ροῦσε, εἶπε ὁ Τρούπ, μὰ τὸ ψάρεμα
μιάς χρονιάς εἶναι γιὰ ψωμί τῆς χρο-
νιας τους γιὰ ὀχτὼ ἄνθρώπους και θὰ
εἶσαι καλύτερα στήν ὁγεία σου ὅταν
τὸν ξαναῖδῃς τὸ φθινόπωρο. Αἶντε
τράβα τώρα μπρὸς νὰ βοηθήσῃς τὸν
Ντάν. Εἶναι δέκα και μισὰ δολλάρια
τὸ μῆνα, μὴν τὸ ξεχνᾷς, και φυσικά
και τὸ φαί σου και ὁ ὕπνος σου, ὅπως
γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους.

— Θέλετε δηλαδή νὰ πῇτε πὼς

θὰ μὲ βάζετε νὰ καθαρίζω τοὺς τεν-
τζερέδες και τέτοια πράγματα;

— Καὶ ἄλλα πράγματα ἀκόμη,
νεαρέ μου, μὴ φωνάζῃς και συγχί-
ζεσαι.

— Δὲ θὰ τὸ κάνω! Ὁ πατέρας
μου θὰ σὰς δώσῃ τόσα χρήματα, πού
ν' ἀγοράσῃ ὀλόκληρη τούτη τὴ βρω-
μιάρικη ψαρόβαρκά σας — ὁ Χάρβεϋ
χτύπησε τὸ πόδι του ἐπάνω στὸ κα-
τάστρωμα — και δέκα φορές περισσό-
τερα, ἂν μὲ πᾶτε γερὸν στὴ Νέα
Ὑόρκη και — και ὅπως κι' ἂν ἔχῃ τὸ
πρᾶγμα, πῆρατε ἀπὸ μένα κιόλας ἑ-
κατοντριατάεσσερα δολλάρια.

— Πὼς αὐτό; ρώτησε ὁ Τρούπ
και τὸ ἠλιοψημένο πρόσωπό του
συννέφιασε.

— Πὼς; ἐσεῖς τὸ ξέρετε τὸ πὼς,
καλύτερα ἀπὸ μένα. Καὶ σὰν νὰ μὴν
ἐφταναν ὅλα αὐτά, θέλετε νὰ μὲ βά-

λετε νὰ κάνω και χειρωνακτικὴ ἐρ-
γασία — ὁ Χάρβεϋ ἦταν πολὺ περή-
φανος γι' αὐτὸ τὸ ἐπίθετο. Ἐγὼ λοι-
πὸν σὰς λέω ὅχι! Ἀκούτε;

Ὁ Τρούπ κοίταξε γιὰ λίγη ὥρα
τὴν κορυφὴ τοῦ μεγάλου καταρτιοῦ
μὲ βαλὺ ἐνδιαφέρον, ἐνῶ ὁ Χάρβεϋ
δημηγοροῦσε μαινόμενος.

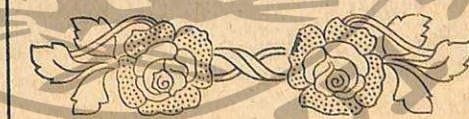
— Σοῦτ' εἶπε στὸ τέλος. Ζυγίζω
μέσα μου τίς εὐθύνες!

Ὁ Ντάν ἀπλῶσε κρυφὰ και τρά-
βηξε τὸ παιδί ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα.

— Πᾶψε νὰ κάνῃς τὸν σπουδαῖο
στὸν μπαμπά, ἔκανε. Τὸν εἶπες κλέ-
φτη δὺὸ ἢ τρεῖς φορές κι' αὐτὸ δὲν
τὸ δέχεται ἀπὸ ψυχὴ γεννημένη.

(Ακολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΙΟΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

Τὰ κάτασπρα σπιτάκια σου ἀντικρύζω,
Χωριό μου ἀγαπημένο, καὶ δακρύζω,
Ποῦ δὲν μπορῶ κοντά σου πιά νὰ τρέξω
Καὶ κάνοντας χιονόσφαιρες νὰ παίξω.

Πῶς θάθελα νὰ πάω στὸ Λαγκάδι
Νὰ τρέξω νὰ πηδήσω σὰν ζαρκάδι
Νὰ μὲ κοιτοῦν οἱ γέρονι νὰ ζηλεύουν
Καὶ τὰ παλιά τους χρόνια νὰ γυρεύουν.

Πῶς ἤθελα νὰ εὖρω τὴ γαϊαλὶ μου
Τὴν ἀγαθὴ νονούλα τοῦ μπαμπά μου
Νὰ κάτσω εἰς τὸ γόνα της κι' αὐτὴ
Παραμυθάκια πάλι νὰ μοῦ πῇ.

Ἀδίκως ὅμως κάθομαι καὶ κλαίω
Ἀδίκως τὰ παράπονά μου λέω,
Περάσανε τὰ χρόνια τὰ παλιά
Πάνε δὲν θὰ γυρίσουν ἄλλο πιά.
Κεφαλλοννίτικο Ἀκρογιάλλι [Γ]

ΠΩΣ ΕἶΠΑ ΤΑ ΚΑΛΑΝΤΑ

Ἐκείνη τὴ χρονιά τ' ἀποφάσισα, τὴν
Πρωτοχρονιά θὰ πῆγαίνα νὰ τὰ πῶ!
Αὐτὸς ἦταν ἀπὸ καιρὸ ὁ πόθος μου.
Πῶς ζήλευνα, κι' ἐγὼ δὲν ξέρω γιατί,
τ' ἄλλα παιδιά πού πηγαίνουν νὰ τὰ
ποῦνε! Ἀπ' τ' ἄλλο μέρος μὲ τραβοῦσε
ἀρετὰ ἡ γλύκα τῶν λεπτῶν.

Συνενοήθηκα λοιπὸν μ' ἕνα φίλο
μου, ἐφοδίστηκα μ' ἕνα τρίγωνο, καὶ
περιμένα τὴν παραμονή, πού μόλις ἤ-
θελε δυό-τρεις μέρες γιὰ νὰ φτάσῃ.
Ἐφτασε κι' ἡ παραμονή, ἀλλὰ ὁ φίλος
δὲν ἐρχόταν. Βλέποντας πῶς ἦταν πολ-
ὺ ἀργά, ξεκίνησα τέλος μόνος μου.

Σὰν ἄπειρος ὅμως ποῦμουνα δὲν τὰ
κατάφερα καλά. Δεῖλιαζα λιγάκι, δὲν
ἤξερα νὰ διαλέγω τὰ σπιτία, ἤμουν καὶ
μόνος μου, ἦταν κόπος ἀργά κι' ἔτσι
δὲν μπόρεσα νὰ τὰ πῶ πουνενά, λές
κι' εἶχαν συνενοηθῇ ὅλοι νὰ μὲ διώ-
χνουν, μὲ τὰ αἰώνια καὶ στερεότυπα:
«Τάπαν ἄλλοι», «Πρωί-πρωί», «Τέτοια
ὥρα», «ἄσε μας ἡσυχους» καὶ τὰ τοιαῦτα.

Εἶχα πιά βαρεθῇ, εἶχα σκοπὸ νὰ μὴν
πάω πουνενά ἀπεφάσισα ὅμως νὰ κά-
νω μιά τελευταία ἀπόπειρα καὶ μπήκα
στὸ πρῶτο σπίτι μπροστά μου, ἕνα μι-
κρὸ φτωχόσπιτο, ὅπου βρισκόταν μόνο
μιά γιορούλα. Μ' ἄφησε νὰ τὰ πῶ καὶ
μοῦδωσε. . . τριάντα λεφτά! Τώρα πιά
ἦταν πού μοῦρχόταν νὰ σιάσω. Τρά-
βηξα κατ' εὐθείαν γιὰ τὸ σπίτι, κατα-
στενοχωρημένος. Δὲν εἶναι ἀνάγκη βέ-
βαια νὰ πῶ τί κοροϊδίες ἄκουσα στὸ
σπίτι. Καί γι' αὐτὸ, ἀποφάσισα νὰ πάω
τὸ Φῶτα, γιὰ νὰ τοὺς δείξω πῶς καὶ
ἀξίζω. Καὶ πραγματικά, κατὰ κατὰφε-
ρα, Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ἀποτυχία μου θὰ
μοῦ μείνῃ ἀξέχαστη. Τὸ φασάω καὶ δὲν
χρυνάει, πού λένε.

Δοξασμένο Ἀκρωτήρι [Β]

ΧΑΡΙΣΜΕΝΟ ΣΤΟΝ

«ΣΥΛΛΟΓΟ ΤΩΝ 13»

Γύρισα στὸ σπίτι πολὺ σκεπτική. Μό-
λις εἶχα δῇ στὸ θέατρο τὸν *Βασιλέα
Δὴρ* καὶ μούγε κάνει μεγάλη ἐντύπω-
ση. Ἀπαράλλαχτα ὅπως κάποιον ἄλλο
κάποτε, ὁ *Μιχαὴλ Στρογγάφ* πού παι-
ζόταν στὸ κινηματογράφο μὲ τὸν *Ρό-
μπερ Ταίλσορ* νομίζω.

Καὶ ὅσοι σκοτοῦμι, Θεέ μου.
Προσπάθησα νὰλλάξω σκέψη. Ἐρ-
ριξα μιά ματιά στὴν εἰκόνα τῆς *Βασι-
λισσας Νεφερέτι*, πού βρισκόταν κα-
δωμένη στὸν τοῖχο. Χαμογέλασα. Τί
μακρὸς λαμῖος. Καὶ τί παράξενο κα-
πέλλο. Περιεργο, τέτοια καπέλλα φο-
ροῦσαν οἱ Ἀρχαῖες Αἰγύπτους; Ἐνα
ἄλλο καθράκι πλαῖ της ξεκούραζε πε-
ρισσότερο τὸ μάτι. Παρίστανε ἕνα το-
πεῖο ἄπ' τὴν Ζάκυνθο. Μιά *Ζακυν-
θινὴ Βαρκοῦλα* τραηγμένη στὴν ἀμ-
μουδιά στέγγωνε στὸν λαμπερὸ ἥλιο,
ἐνῶ δίπλα της, μιά *Ζακυνθινούλα* ἔ-
παιξε, τσαλαβουτώντας τὰ πόδια της
στ' ἀφρισμένα κυματάκια.

Ἐμείνα γιὰ λίγο σκεπτική. Ξανάρθε
πάλι στὸ μυαλό μου ὁ *Βασιλεὺς Δὴρ*
μὲ τοὺς ἀπανατοῦς σκοτοῦμούς του. Ἄν
ἔφαχα τοῦλάχιστον στὴ βιβλιοθήκη
γιὰ κανένα βιβλίο; Μοναδικὸς τρόπος
γιὰ νὰ τὸν ξεχάσω γιὰ λίγο. Τράβηξα
τὸ πρῶτο πού βρέθηκε μπρός μου: *Σέρ-
λοκ Χόλμς*, ὁ δαιμονίος *Ντέτεκτιβ Φάν-
τασμα*. . . Χμ, αὐτὸ ἔλειψε τώρα. Νὰ
σκοτίσω περισσότερο τὸ κεφάλι μου μὲ
κανένα «περιπετειώδες ἀστυνομικὸ μυ-
θιστόρημα». Ἀ, βρήκα! θὰ ψάξω στὴν
Ἐγκυκλοπαίδεια νὰ δῶ τί ἦταν ὁ *Με-
λέαργος*. Κανένας ποιητὴς μήπως; Δὲν
θιμάμαι νὰ τὸν συνάντησα πουνενά
στὴν δραματολογία. Πρ! «Μυθικός ἡ-
ρωας» μόνο. Περιμένα κατὰ περισσότερο.
Νὰ καὶ οἱ *Νεοέλληνες* ποιηταί. Γιὰ νὰ
δοῦμε, θὰ βρῶ κανένα ποίημα πού μ'
ἀρέσει;

Ἡ *Καστρινὴ* τοῦ . . .
— Μά, *Μασκώτ* εἶσαι ἀνυπόφορη, τί
θές καὶ τραβᾷς τόσον ὥρα τὸ παλτό
μου; Θὰ τὸ σλίσῃς;

— Γάβ, γάβ, διαμαρτυρήθηκε. Δὲν
εἶναι ὥρα γιὰ διάβασμα!

Βρήκα σωστά τὰ λόγια της. Τὴν πῆ-
ρα καὶ βγήκαμε στὸν Κήπο. Τόλγιομο
φεγγάρι ἔτρεξε νὰ μᾶς χαιρετήσῃ ὀί-
χνοντας ἄπλετο τὸ φῶς του ἐπάνω μας.
Ἡ βραδυὰ ἦταν ἐξαιρετικὴ γλυκεῖα,
σωστὴ ἀνοιξιὰτικη. Μόνο τὰφθονα κι-
τρινισμένα φύλλα, τὰ ριγμένα ἀλύπη-
τα παντοῦ, στὸ χῶμα, σκαλωμένα στοὺς
τοίχους, στὰ κεραμίδια, μαρτυροῦσαν
τάγγισμα τοῦ φθινοπώρου.

Τὰ ὄμορφα χρυσάνθεμα, κουρασμέ-
να θαρρεῖς ἀπ' τὴν προσπάθεια τῆς
μέρας νὰ σταθοῦν κομάρωτά, ἔγερναν
τώρα ἀποκαμωμένα τῶνα πάνω στ' ἄλλο.
Οἱ κίτρινες μαργαρίτες, κλειστές πιά,

ἔγερναν κι' αὐτὲς στὸ χῶμα, ἀνάμεσα
στὶς πρασινάδες. Δυὸ τρεῖς γαρυφα-
λιές, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, φορτωμένες μὲ *Γα-
ρὺφαλλα*, ἄσπρα, κόκκινα. ὀφ, ἔξχυναν
μιά λεπτὴ-λεπτὴ εὐωδία.

Τάεράκι χάζιδε ἀπαλὰ τὸ πρόσωπο,
ἀνέμιζε τὰ μαλλιά, παιγνίδιζε μὲ τὰ
λουλούδια, τάλαιφροκουνοῦσε, λές καὶ
ἤθελε νὰ τὸ νανουρίσῃ στὸν βραδυνὸ
τοὺς ὕπνο.

Μόνο τὰφθονα κιτρινισμένα φύλλα
ποῦριζαν στὸ κάθε μου πάτημα, μαρ-
τυροῦσαν τάγγισμα τοῦ φθινοπώρου. . .

Ἡ βραδυὰ ἦταν γλυκεῖα, σωστὴ ἀ-
νοιξιὰτικη. Κι' ἀπὸ ψηλά, γλυκεῖα, γε-
λαστή, ὅπως πάντα, ἔστελνε τάσημένο
της φῶς ἡ θεά.

Ἰσις [Β]

ΝΥΧΤΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Βαθεῖα ἡσυχία ἀπλώνεται παντοῦ. Ἡ
νύχτα μὲ τὶς μαῦρες φτερούγες της ἔ-
χει ἀγκαλιάσει ὅλη τὴ φύση. Τὸ χωριὸ
κοιμάται. Πουνενά δὲ βλέπει φῶς.
Μέσα στὸν κήπο ἕνα γλυκὸ ἄρωμα χύ-
νεται ἀπ' τὰ λουλούδια. Τὰ νυχτολού-
λουδα μὲ τὸ γλυκὸ ρόδινο χῶμα τους
ἔχουν ἀνοίξει θαρρετὰ τὰ λεπτὰ πετα-
λάκια τους. Δυὸ μυγδαλιές πού εἶναι
στὴν ἄκρη τοῦ κήπου μοιάζουν μὲ τοὺς
μαῦρους δράκοντες τοῦ παραμυθιοῦ,
πού εἶναι ἔτοιμοι νὰ χυμῆσουν νὰ μ'
ἀρπάξουν. Ὁ γκιώνης πάνω στὰ δέν-
τρα ἔχει ἀρχίσει τὸ κλάμα του. Τὸ ἀη-
δόνι ἐκοιμήθηκε ἀνάμεσα στὰ κλαριά,
καὶ μόνο νυχτοπούλια βουίζουν μονό-
τονα συνοδεύοντας τὸ γκόνι στὸ θλι-
βερὸ τραγούδι του. Ἐνα μυρωμένο ἀε-
ράκι πνέει ἀπ' τὴν κορφή τοῦ βουνοῦ.
Τὸ νερὸ τρέχοντας μέσα στὸ ρυάκι
τραγουδεῖ ἕνα γλυκὸ σκοπὸ. Στ' ἄκρο-
γιάλι τὰ κύματα φιλοῦν ἡσυχὰ τὴν ἀμ-
μουδιά. Μιά βαρκοῦλα ἄρμενιζε καὶ
ἀκούγεται τὸ ρυθμικὸ πλατάγισμα πού
κάνουν τὰ κουπιά της βουτώντας στὰ
γαλανά νερά. Τὸ δάσος πέρα στέκεται
σιωπηλὸ κι' ἐπιβλητικὸ. Ὁ οὐρανὸς
εἶναι γεμάτος ἀπὸ ξαφεῖρια καὶ διαμάν-
τια. Τὸ φεγγάρι ἀνεβαίνει, ἀνεβαίνει,
ὀλοσφύγγιο καὶ ὁσο ἀνεβαίνει αὐτὸ,
τόσο θαμπώνουν σιγά-σιγά τ' ἀστέρια.
Καὶ τώρα ἀπὸ τὸ θρόνο του χύνει ἕνα
χλωμὸ φῶς, πού παιγνίδιζε ἀνάμεσα
στὰ λουλούδια καὶ στὰ φύλλα τῶν δέν-
τρων καὶ δίνει σ' ὅλη τὴν πλάση μιά
γλυκεῖα μελαγχολικὴ μορφή. . .

Νυχτοτράγουδο [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τί θὰ γίνῃς, Ἀδολάρε, ὅταν μεγα-
λώσῃς;

— Ἐφευρέτης.

— Μπᾶ! . . Καὶ τί θὰ ἐφεύρης;

— Ἀσε, πρῶτα νὰ γίνω ἐφευρέτης
κι' ὕστερα θὰ σκεφθῶ.

Ἀττέ Ἰράμ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθήναι 42 ὁδὸς *Εὐριπίδου*
τὴν 27 Δεκεμβρίου 1938

ΤΟ φυλλάδιο τοῦτο φέρει ἀκόμα χρονο-
λογία 1938. Γιατ' εἶναι τὸ τελευταῖο τοῦ
Δεκέμβριου. Ὅταν θὰ τὸ λάβετε ὅμως, τὸ
1939 θὰ ἔχῃ ἀνατελεῖ. Εἶναι λοιπὸν Πρω-
τοχρονιάτικο. Καὶ μαζὶ μὲ τὴν ἐπικαιρὴ
ὕλη του καὶ τίς εἰκόνας, πρέπει νὰ βρῆτε
μέσα καὶ τίς εὐχές μου. Σὰς τίς γράφω
ἐδῶ ὅπως πάντα. Ὁ Νέος Χρόνος νὰ εἶ-
ναι εὐτυχισμένος γιὰ ὅλους σας. Νὰ σὰς
βρῇ καὶ νὰ σὰς ἀφήσῃ μὲ ὕψαι καὶ χα-
ρά. Καὶ νὰ σὰς φέρῃ, ὅτι ἐπιθυμοῦμαι!

Τὸ ἐρχόμενο φυλλάδιο, πρῶτο τοῦ Ἰα-
νουαρίου, θὰ εἶναι δωδεκάσέλιδο καὶ, κα-
θὼς σὰς εἶπα, θὰ ἔχῃ καὶ τὴν «42α Κυ-
ριακὴ τῆς Διαπλάσεως». Ἀλλὰ «Κου-
τοκυριὰ», λέει ὁ Ἀναγνώστης, πρῶτο γιὰ-
τί ἔχει περᾶσει μιὰς αἰῶνας ἀπότονη προ-
κηρύχθηκε κι' ὅσοι ἀπάντησαν τότε εἶναι
σήμερα. . . πεππουδές—λέει ὁ Ἀναγνώστης—
καὶ δεῦτερο γιὰτί χάθηκαν τὰ ἐννέα δέκα-
τα τὴν ἀπενήλθον. Ὡστε ἡ 42α Κουτο-
κυριακὴ θὰ γίνῃ μόνο γιὰ νὰ προκηρυχθῇ
ἡ 43η, πού αὐτὴ—πρῶτα ὁ Θεὸς—θὰ εἶ-
ναι Κυριακὴ σωστή, μὲ τὰ ὅλα της.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Ἡ προκήρυξη δημοσιεύθηκε στὸ 1ο φυλ-
λάδιο καὶ δόθηκε προθεσμία ὡς τὴν 31 Δε-
κεμβρίου. Ἐπειδὴ ὅμως, ὡς σήμερα δὲν
ἔλαβα ἀρκετὰς Συλλογές, *παράτείνω τὴν
προθεσμίαν ὡς τὴν 31 Ἰανουαρίου*. Ἡ
δημοσίευση Ἀσκήσεων ἀπὸ τίς νέες Συλ-
λογές ἔρχεται ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο. Κι' ἐ-
πειδὴ ὁ γύρος τῶν συλλογῶν πού ἔχω λά-
βει θὰ τελειώσῃ πολὺ μετὰ τὴν 31 Ἰα-
νουαρίου, ὅσοι θὰ στείλουν Συλλογὴ ὡς
τότε δὲν ἔχουν νὰ χάσουν τίποτα, γιὰτί
καὶ ὡς τὴν 31 Δεκεμβρίου νὰ τὴν εἶχαν
στείλει, τότε θὰ ἐρχόταν ἡ σειρά της γιὰ
νὰ δημοσιεῖσθῃ ἡ πρώτη Ἀσκήσις ἀπ'
αὐτὴν.

Θυμίζω πῶς οἱ Ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἶ-
ναι: γρημνέες καθαρὰ, μὲ σκοπὸν μελάν-
ει, καὶ μεγάλα τετράδια, ραμμένα μ' ἐ-
ξωφύλλο, τακτικά. Ὅσοι στέλνουν μικρά
τετράδια, ἢ φύλλα φύλλα, ἢ μὲ τίς Ἀ-
σκήσεις ἐξώφυλλο καὶ δυσανήκωντες, θαπο-
κλεισθῶν ἀπὸ τὸ Διαγωνισμὸ καὶ νὰ τὸ
ἔξουν. Ὅσοι μάλιστα ἔστειλαν Συλλογές
ἔτσι ἀκανονιστὰς, ἄς τίς ἐξαγαγῶμεν κα-
νονικὰ ἂν θέλουν νὰ λάβουν μέρος στὸ
Διαγωνισμὸ—κι' ἄς τίς ἐξαγαγῶμεν. Ἐ-
χουν καὶ καὶ αὐτοὶ ὡς τίς 31 Ἰανουα-
ρίου. Ἀλλὰ νὰ σημειώσω στὸ ἐξωφύλλο:
«Στέλλεται ἐκ νέου».

Τὰ ἔλαβα ὅλα, *Δοξασμένο Νησί*, καὶ
συμμορφώθηκα. Ναι, ἡ «42α Κυριακὴ τῆς
Διαπλάσεως» θὰ δημοσιεῖσθῃ στὸ ἐρχόμε-
νο. Τὸ πρωτοχρονιάτικο, βλέπετε, εἶναι τὸ
σημερινόν. Γιατί ἂν ἄφηνά τὴν Πρωτοχρο-
νιά γιὰ τὸ πρῶτο φυλλάδιο τοῦ 1939, πού
θὰ βγῇ στίς 7 Ἰανουαρίου, θὰ ἦταν ἀργά.
Μὲ χαρὰ, *Μικαέλα*, ἔλαβα γράμμα σου
ὑστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ. Τὸ πιστεῦω πῶς
δὲν ἦταν ἀπὸ ταπεινὰ παρ' ἀπὸ τὰ πολ-
λὰ μαθήματα. Τὴν καθαρεύουσα τοῦ σχο-
λεῖου πρέπει νὰ τὴν μαθαίνεις γιὰτί χρει-
άζεται. καὶ ἔννοια σου, δὲν ὑπάρχει φόβος
νὰ ἐσχάσῃ τὴν δημοτικὴν, γιὰτί αὐτὴ εἶναι
ἡ μητρικὴ, ἡ ἀληθινὴ σου γλῶσσα. Μὲ
τὰ ἔγραψαν κι' οἱ ἄλλες γιὰ τὸ Σὺλλογόν
σας καὶ χάριν πολὺ ἄλλὰ γιὰ τὴν ἐγ-
κρίση πρέπει νὰ μοῦ στείλῃς 10 δραχμάς.

Ἐξῆς χρόνια συνδρομητριά μου, *Διάνα*,
καὶ τώρα μόλις μπαίνει στὴν κίνησιν;
Πάλι καλά, γιὰτί κάλλιο ἀργά παρὰ ποτέ.
Σοῦ ἐνέκρινε τὸ ψευδώνυμο καὶ περιμένω
νὰ μοῦ γράψῃς συχνά. Πολὺ μ' εὐχαρίστησε
τὸ πρῶτο σου γράμμα. Πόσα μαθήματα
κάνεις! Ναι, ἀφοῦ σοῦ ἀρέσῃ τόσο ἡ Ἰ-
στορία, νὰ σπουδάζῃς φιλολογία καὶ νὰ
εἰδικευθῇς εἰς τὴν Ἱστορίαν, εἰς τὴν
Ἀρχαιολογίαν. Ὁδὴγὸς ἔστειλα.

Εὐχαριστῶ, Ἀδολάρε, πού μοῦ ὑπέδει-
ξες τὰ τυπογραφικὰ λάθη στοὺς τίτλους
μου. Αὐτοί, ἔρεις, εἶναι *στερεότυποι*
δὲν γίνονται δηλαδὴ κάθε φορὰ, ἀλλὰ ὑ-
πάρχουν στοιχειοθετημένοι, κι' ὁ τυπογράφος
τοὺς βάζει: οὐδὲν κατὰ φύλλο, ἀλλὰ ἔ-
χοντας μόνο τὸν ἀριθμὸ καὶ τὴν ἡμερομηνία.
Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ δὲν τοὺς διαβάξω.
Ἀλλὰ τελευταῖα συνέβη νάντικαταστήσῃ
ὁ τυπογράφος μερικὰ στοιχεῖα πού εἶχαν
φθαρεῖ, στὴν ἀντικατάστασιν ἔκαμε λάθη,
ἐγὼ δὲν τὰ εἶδα, καὶ τὰ λάθη ἔμειναν.
Ἐοὺ μ' ἔκαμε νὰ τὰ διορθώσω. Τώρα,
πιστεῦω, δὲν ὑπάρχει κανένας.

Καλὴ πρόδοο, *Μουζελέν*, στὸ γαλλικὸ
σχολεῖο. Μὴν παραμελήσῃς ὅμως καὶ τὰ
ἑλληνικά σου, γιὰτί κάνεις ἀκόμα μερικά
λάθη, προπάντων στοὺς τόνους. Τὰ «Α-
πάνεμα Βράδου» τοῦ κ. Ξενοπούλου δημο-
σιεύθηκαν ἐδῶ πρὸ πολλῶν μηνῶν στὰ
«Ἀθηναῖκά Νέα». Πῶς τὰ παρακολοθεῖς
τώρα; Μήπως τὰναδημοσιεύεις καμμιὰ ἐ-
φημερίδα τῆς πόλῃς σας; Πές μου ὅταν
θὰ μοῦ ἐξαγαγῇς.

Ἐλαβα, *Χαρὰ*, θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ
σειρά του καὶ θὰ σοῦ πῶ. Φυσικὰ πού δὲν
πρέπει νὰπελπισθῇς κι' ἂν ἀπορριφθῇ, ἄλ-
λὰ νὰ ἐπιμένῃς ὡς νὰ ἐπιτύχῃς. Ναι, τὸ
δῶρο σου μοῦ τὸ ἔκαμες κι' εὐχαριστῶ
πολύ! δὲν πειράζει πού ἦταν μόνο ἕνα ἐ-
σπάθωμα! μακάρι νὰ μοῦ ἔκαμαν ὅλοι ἀπὸ
ἕνα! . . Βλέπω πῶς ἔχεις συμμορφῶσαι
τὴν ὀρθογραφίαν σου σύμφωνα μὲ τίς ὑπο-
δείξεις μου καὶ τώρα γράφεις μιά ὁμοί-
μορφη γλῶσσα. Αὐτὸ πρέπει νὰ κάμουν
ὅλοι. Τὰ Διαπλάσματα τοὺς ἀρκετοὺς, ὅταν
γράφουν δημοτικῇ, ἄς ἔχουν μιά ὀρθογρά-
φια: τὴ δική μου. Εἶναι ἡ πιὸ λογικὴ,
καὶ σὲ λίγο θὰ εἶναι κι' ἡ ἐπίσημη, γιὰτί
ἔτσι γράφουν κι' οἱ κκ. Δελημούζης, Τριαν-
ταφυλλίδης καὶ Τζιάρτζανος, πού ὁ κ. Με-
ταξᾶς, τοὺς ἀνέθεσε νὰ κάμουν μιά γραμ-
ματικὴ τῆς δημοτικῆς γιὰ τὰ σχολεῖα.

Μπιάνκα Σορέλλι, τὸ ἔλαβα. Ἐπρεπε
νὰ μᾶθῃς πρῶτα τὴν τύχην τοῦ προηγου-
μένου κι' ἔπειτα νὰ στείλῃς ἄλλο—ἔτσι
εἶναι ὁ κανονισμὸς—ἀλλὰ, γιὰ πρώτη φο-
ρὰ, δὲν πειράζει. Τόσο βαρεῖα λοιπὸν ἦ-
ταν ἡ ἰλαρὰ πού πέρασες; Χαίρω πού τώρα
εἶσαι καλά. Τὴν ἀδελφὴν σου, πού ἔχει
τόσο καλὴς διαθέσεις γιὰ ἑσπάρθωμα στὸ
σχολεῖο, τὴν εὐχαριστῶ πολὺ! καὶ σέ-
να πού τὴν προτρέπεις.

Ἀρκετὰς εἶναι οἱ 30 Ἀσκήσεις τῆς Σολ-
λογῆς σου, *Κατάσχεσις 33*. Χαίρω πού
σοῦ ἀρεσαν ἐξ ἀρχῆς τὰ νέα μου μυθιστο-
ρήματα. Ὡραὶ αὐτὰ πού μοῦ γράφεις γιὰ
τὴν εὐσεβητικὴν διώρυγαν τῆς Κορίνθου. Ἐ-
ρεῖς ὅμως ποῖος εἶχε τὴν πρώτην ἰδέαν νὰ
γίνῃ; ὁ Νέρων, ὁ ὁμὸς αὐτοκράτωρ τῆς
Ρώμης. Ἄν μπόρῃς, εὐλόγει τὸνομά του.
Ἄς εἶναι ὅμως, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ πη-
γαίνουμε τόσο μακριὰ. Ἄς εὐλογοῦμε καλὸν
τὸν στρατηγὸν Τῆρ, πού τὴν ἐπράγ-
ματοποίησε. Ἀπορῶ γιὰ τὴν τελευταία
σου ἐρώτησιν. Τόσα χρόνια μὲ διαβάσεις,
καὶ δὲν ἔρεις ἀκόμα τί ἰδέαν ἔχω γιὰ τὴν
δημοτικὴν;

Ὁ *Μελαγχολικὸς Ὀνειροπόλος* ἔκαμε
τὴν στατιστικὴν πού τοῦ εἶπα, ἀφοῦ ἤθελε
νὰ ἰδῇ ποῖα εἶναι τὰ περισσότερα ψευδῶ-
να, τὰ ἀγορίστικα ἢ τὰ κοριτσάτικα.

Καὶ νὰ οἱ ἀριθμοὶ πού βρῆκε. Τὸ 1938 ἐ-
νεκρίθησαν νέα ψευδώνυμα 332. Ἀπὸ αὐ-
τὰ τὰ 171 ἀνήκουν σὲ κορίτσια, τὰ 161
σὲ ἀγόρια. Τὸν ἴδιον χρόνον ἀνανεώθηκαν
195, κοριτσιῶν 129 καὶ ἀγοριῶν 66. Γενι-
κὸ ἄθροισμα: κοριτσιῶν 300 καὶ ἀγοριῶν
227. Ἀρα διαφορά 73. Ἐ, δὲν εἶναι με-
γάλη. Ἀλλὰ χρόνια τὰ κορίτσια πού λά-
βαιναν μέρος στὴν κίνησιν ἦταν πολὺ πε-
ρισσότερα ἀπὸ τὰγόρια. Τώρα πλησιάζουν
νὰ ἐξισωθῶν.

Νὰ κι' ἡ Στατιστικὴ τῆς Σελίδος Συνερ-
γασίας πού ἔκαμε ὁ *Μελέαργος*: Τὸ 1938
δημοσιεύθηκαν ἐν ὅλῃ 145 κομμάτια. Ἀπ'
αὐτὰ, 29 μὲ Α, 91 μὲ Β καὶ 24 μὲ Γ.
Τὰ πιὸ πολλὰ τὰ ἔχει τὸ *Δοξασμένο Ἀ-
κρωτήρι* (8 κομμάτια) κατ' ὅσον τὸ *Υδροῖό-
πουλο* (7), ἢ *Ἰσις* καὶ *Πρόμαχος τῆς
Ἐλευθερίας* (ἀπὸ 6), ἢ *Β. Νεφερέτι*, ἢ
Δευκὴ Καμέλια καὶ ὁ *Μελέαργος* (ἀπὸ
5) καὶ καθεστῆς.

Στὸ προηγούμενον, *Δοξασμένο Ἀκρωτή-
ρι*, ἀνέφερα καὶ τοὺς δικούς σου ἀριθμούς
γιὰ τὴ Σελίδα Συνεργασίας. Ἀλλὰ στὸ ἴδιον
σου γράμμα κάνεις καὶ Στατιστικὴ τῆς
Ἀλληλογραφίας. Ἀπ' αὐτὴν ἐνδιαφέρει
μόνο ὅτι τὸ 1938 ἀπάντησαν σὲ 1371 γράμ-
ματα ἀπὸ 565 Διαπλάσπουλα. Τάλλα εἶ-
ναι λεπτομέρειες. Ἀλλ' ἔλαβα, τὸ ἔγκυκλο-
παιδικὸ Λεξικόν, στὴ λέξιν «Ψευδώνυμον»,
γράφεις πῶς τὸ Κίμων Ἀλκιβιάδης εἶναι ψευ-
δώνυμο τοῦ κ. Ξενοπούλου; Λάθος. Τὸ
μόνο ψευδώνυμο τοῦ κ. Ξενοπούλου εἶναι
τὸ Φαίδων.

Ραμνουνόνα Ἀρτεμῖς, ὁ κ. Παπαδόπου-
λος σ' εὐχαριστεῖ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις.
Ἐλαβα τὴν σημείωσίν σου καὶ σοῦ ἔστειλα
τὸ φυλλάδιο. Ἡ κυρία Ἀθηνᾶ Ταρσούλη,
ἡ γνωστὴ συγγραφεῖς, ζωγράφος καὶ μου-
σικός, εἶναι ἐξαδέλφη τῆς δ. Γεωργίας
Ταρσούλης, τῆς συνεργατίδος μου. Ὁ σύζυγος
δηλαδὴ τῆς κ. Ἀθηνᾶς εἶναι ἐξαδέλφος τῆς
δ. Γεωργίας. Τὸ σημειῶν γιὰτί πολλοὶ τίς
συγχέουν, ἢ νομίζουν πῶς εἶναι ἀδελφές.

Εὐ

